

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

การเปลี่ยนแปลงคือความท้าทายที่ส่งให้เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ที่ดี

อาจารย์ ดร.สุธิดา มาสุธน

โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี งานบริหารศาลา

ตอนเด็ก ๆ ประมาณ 9 ขวบ วันหนึ่งคุณพ่อบอกว่าจะจ้างครูมา 2 ท่าน เพื่อสอนภาษาจีนกลางหนึ่ง และ ภาษาอังกฤษอีก หนึ่ง จำได้ว่าวันแรกที่ครูมาถึง ดิฉันก็วิ่งหนีออกทางประตูหลังบ้าน ไม่ยอมเรียน ตกค่ำหลังทานข้าวเสร็จ คุณพ่อก็เรียกคุย ท่านถามตรง ๆ ว่าวิ่งหนีทำไม ตอนนั้นจำได้ว่าตอบไปว่า กลัวฟังกลัวพูดกับครูไม่รู้เรื่อง ปกติพ่อเป็นคนช่างคุย แต่วันนั้นพ่อบอกว่า คนเราเกิด เราทำอะไรเองไม่ได้ ทุกคนเริ่มจากศูนย์ ตอนนั้นเราเดินได้ พูดได้ ทำอะไรต่าง ๆ ได้มากมาย ในโลกนี้พ่อเชื่อว่าไม่มีอะไรที่เราทำไม่ได้ เรื่องบางเรื่อง เราอาจต้องใช้เวลา ใช้ความพยายามมากกว่าคนอื่น เพราะต้นทุนเรามีมาไม่เท่ากัน ในโลกนี้มีสิ่งเดียวที่เราทำไม่ได้ นั่นคือ...สิ่งที่เราไม่ยอมทำ...ตอนนั้นจำได้ว่าอึ้งไปชั่วครู่ แล้วก็ตอบไปว่า หนูจะเรียนภาษาจีนและภาษาอังกฤษกับครูทั้งคู่ค่ะ ...จากนั้นก็โตมาด้วยความรู้สึกที่ต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลา รู้สึกดีใจ ภูมิใจและสนุกกับผลที่ตามมา เมื่อสามารถทำอะไรๆ ใหม่ๆ ได้ หัวใจจะพองโต มีความสุข แต่เมื่อผลที่ได้ไม่เป็นไปอย่างที่เราคาดหวัง ก็จะมาทบทวนดูว่าเกิดอะไรขึ้น มีจุดไหนที่ทำให้เรายังทำไม่สำเร็จ ก็จะหาทางแก้ไข จนทุกอย่างลุล่วง รู้สึกชีวิตมีสีสัน

การใฝ่เรียนรู้เหมือนจะอยู่ใน DNA มาตลอดชีวิตของการเรียน และการทำงาน จนกระทั่งจบมาเป็นพยาบาลประจำหอผู้ป่วยเด็กพิเศษ และเมื่อรัฐบาลหยิบยื่นโอกาสพัฒนาตนเองเพื่อเป็นอาจารย์พยาบาล โดยเปิดการสอบชิงทุนเพื่อศึกษาต่อต่างประเทศ ในระดับปริญญาโทและเอก ความรู้สึกก็ออกไปเรียนรู้โลกภายนอกที่ไม่ได้อยู่ในตำราที่ทำให้อึดใจเดินหน้าเข้าทดสอบทันที เมื่อได้ผ่านการคัดเลือก ก็แอบกังวลเล็กน้อย เราต้องไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ถึง 6 ปี เราจะต้องปรับตัวอย่างไร กับภาษา อากาศและสังคมที่ยังไม่คุ้นชิน แต่คำสอนคุณพ่อก็แวบเข้ามาทันที ...เราทำได้แน่นอน แค่อึดใจ และเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อม

เวลาผ่านไปเร็วมาก ๆ เมื่อจบการศึกษา กลับมารายงานตัวกับหัวหน้าภาค ความที่ไม่เคยสอนหน้าชั้นต่อหน้าคนมาก ๆ เริ่มกังวลใจ จำได้ตอนนั้นบอกท่านหัวหน้าภาคว่า หนูกลับมาเป็นพยาบาลเหมือนเดิมได้ไหมคะ เพราะสายบริการก็ต้องพัฒนาคู่ไปกับสายการศึกษา ท่านบอกว่า ทุนที่รับไปคือทุนพัฒนา เพื่อเป็นอาจารย์ ก็ต้องเปลี่ยนสายงานจากพยาบาลมาเป็นอาจารย์พยาบาล และเราจะต้องปรับให้ได้เรียนรู้วิธีการสอน การออกข้อสอบการตัดเกรดและอื่น ๆ ภาพและความรู้สึกตอนที่ได้ฝึกสอนครั้งแรกยังตราตรึงในความรู้สึก วันนั้นอากาศไม่ร้อน แต่เหงื่อออกมากมาย อาจารย์ที่คุมสอน ส่งยิ้มและสายตาให้กำลังใจตลอด ละมือนับแถวเล็กน้อย ว่าคนที่ใช้ถูกตาเป็นสื่อการสอนแทนคนใช้จริง ไม่อย่างนั้นกว่าจะสอนเสร็จคนไข้หายใจไม่ได้แน่ เพราะมีอวาทที่หน้าตักตาปิดปากปิดจมูกหลายครั้ง

เมื่อได้เป็นอาจารย์พยาบาลตัวจริง หลายๆ ครั้งที่เจอนักศึกษาที่ประหม่าและรู้สึกกลัวที่จะเข้าดูแลและทำหัตถการให้คนไข้ ก็จะให้กำลังใจ และให้เวลาฝึกซ้อมในห้องเตรียมยา เตรียมทำหัตถการ จนนักศึกษาเกิดความรู้สึกมั่นใจ มีบางรายที่นักศึกษาบอกว่าหนูคิดว่าหนูทำได้จริง ๆ ก็จะเล่าคำสอนที่ได้รับมาจากคุณพ่อ..ในโลกนี้สิ่งที่เราทำไม่ได้ นั่นคือสิ่งที่เราไม่ยอมทำ... ก็จะช่วยเหลือความกลัวและเพิ่มความมั่นใจให้นักศึกษาได้หลาย ๆ คน ชีวิตการเป็นอาจารย์เองก็ต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นความรู้ใหม่ๆ วิธีการสอนใหม่ๆ การดูแลนักศึกษาที่มีความแตกต่างกัน การพัฒนานั่นคือสิ่งที่ต้องทำอยู่ตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง...จนกระทั่ง มาถึงวันที่อยากเปลี่ยนแปลงบทบาทตนเอง อีกครั้ง...

วันนั้นเป็นวันที่ได้เจอนักศึกษาชั้นปีสี่คนหนึ่งที่เป็นเด็กพิเศษโรค...ที่ต้องได้รับการดูแลแบบพิเศษ ตอนนั้นเกิดคำถามกับตัวเอง ว่าเมื่อใช้ทุนครบแล้วจะไปสมัครงานใหม่ที่โรงเรียนเด็กเล็ก ๆ ที่ไหนดี เพื่อใช้ประสบการณ์ที่อยู่กับเด็กมาอย่างยาวนาน ค้นหาเด็กพิเศษที่ต้องการการช่วยเหลือให้เร็วที่สุดตั้งแต่อายุน้อย ๆ เพื่อเด็กจะได้พัฒนาศักยภาพและบุคลิกภาพที่เหมาะสมและสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขเต็มศักยภาพ และแล้วโอกาสก็เปิดให้อีกครั้ง เมื่อได้รับการติดต่อจากพยาบาลรุ่นน้องที่ทำงานที่ รพ เอกชน ว่าทางโรงเรียนเอกชนอินเตอร์แห่งหนึ่งต้องการพยาบาล part time เพื่อประเมินและดูแลสุขภาพเด็ก หลังจากที่ได้พูดคุยกันถึงลักษณะงานและความรับผิดชอบ จึงนัดหมายเพื่อตกลงเรื่องสวัสดิการและค่าตอบแทน

จึงได้ตัดสินใจยื่นใบลาออกจากการเป็นอาจารย์พยาบาลของโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี เพื่อออกไปช่วยกันค้นหาและดูแลเด็กพิเศษ แต่...บางครั้งชีวิตก็ไม่ได้เดินตามที่ตั้งใจไว้ เมื่อหน่วยงานหนึ่งจากคณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดีติดต่อมา โดยยื่นงานที่ท้าทายมาให้ จึงได้เจรจากับทางโรงเรียนเอกชนอินเตอร์ขอเลื่อนเวลาการไปทำงาน 1 ปี เพื่อทำงานที่ท้าทาย เวลาผ่านไป 8 เดือน กับการเรียนรู้งานด้านคุณภาพที่ทำให้เป็นระบบ จนกระทั่งงานที่ได้รับมอบหมายก็ลุล่วงแล้วเสร็จ ความรู้สึกที่ได้เริ่มงานที่มุ่งหมายไว้ที่โรงเรียนเอกชนอินเตอร์ก็กลับมาอีกครั้ง แต่เนื่องด้วยสถานการณ์โควิด 19 ทำให้ต้องชะลอการเปิดการเรียนการสอนที่โรงเรียนออกไปเพื่อความปลอดภัยของเด็ก ๆ จนกว่าสถานการณ์การระบาดจะดีขึ้น

ระหว่างนี้ก็ได้เริ่มงานใหม่กับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ จากโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ศาลาอีกครั้ง ซึ่งทำให้ได้เห็นความงดงามของวัฒนธรรมการทำงาน ของน้อง ๆ ที่ร่วมพลังช่วยกันโดยไม่ต้องร้องขอ แบบที่ขอนิยามด้วยคำที่เคยได้ยินสมัยเด็ก ๆ ว่า "ลงแขก" ซึ่งเป็นอะไรที่สร้างความประทับใจมาก ๆ จากการเปลี่ยนงานอีกครั้ง จะเห็นได้ว่า การเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะด้านชีวิตหรือการทำงานถือเป็นความท้าทายและเปิดการให้เราได้เรียนรู้ ได้รับประสบการณ์ที่ดี ๆ อย่างที่ไม่เคยมีในตำราแต่ได้ความทรงจำที่ดี